

Dinimin Yeri

Nureddin Yıldız'ın 08.04.2018 tarihli (325.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Kaç hastalık çeşidi olduğuna dair bir araştırma yapayım istedim. Biraz da hastanelerdeki branşların yardımıyla yüz-iki yüz civarında hastalıktan söz edebileceğimizi zannettim.

Ama öğrendim ki sadece nadir hastalıkların çeşidi binlerceymiş. Nadir olmayan, sıradan hastalıklar ve doktorun hemen ilaç yazıp gönderdiklerinden ise bir kısmını burada sıralayacağım:

Apse, romatizma, ağız yarası, akciğer kanseri, akdeniz ateşi, akrep sokması, böbrek iltihabı, bronşit, alerji, alt islatma, dizanteri, anüs kaşıntısı, apandist, arı sokması, arpacık, astım, astigmat, ateş, ayak ağrısı, ayak burkulması, ayak çıbanı, ayak terlemesi, aybaşı düzensizliği,

bademcik iltihabı, bağırsak hastalıkları (birçok çeşit), basilli, basur, baş ağrıları, bayılmalar, bel ağrıları (birçok çeşit), boğaz ağrısı, boğmaca, boğaz iltihabı, boyun tutulması, böbrek iltihabı, böbrek taşı, böcek sokmaları, bulantı, burun ahtapotu, burun akıntısı, burun hastalıkları (birçok çeşit), çocuk felci, gelişme bozukluğu, uykuda çokluk/azlık, çürüklük,

dalak hastalıkları, damar sertliği, deri iltihabı, deri kanseri, deri kuruluğu, deri lekesi, dil büyümesi, dil felci, dil iltihabı, dil ülseri, diş ağrısı, diyabet, dizanteri, doğum sancısı, dolama, donma, döl yolu akıntısı, dudak çatlama, egzama, fazla terleme, felç, fitik, fil hastalığı, fistüs, frengi,

gaz hastalığı, gece körlüğü, gıda zehirlenmesi, göğüste su toplanması, göz ağrısı, göz hastalıkları (birçok çeşit), grip, guatr, güneş çarpması, halsizlik, havale, hazımsızlık, horlama, husye torbası şişkinliği, idrar hastalıkları (birçok çeşit), iktidarsızlık, ishal, isteri, iştahsızlık, kabakulak, kabızlık, kalbin hızlı/yavaş atması, kalp enerjisi fazlalığı, kalın bağırsak iltihabı, kalp ağrısı, kalp hastalıkları (birçok çeşit), karaciğer büyümesi, karaciğer şişmesi, kellik, kemik erimesi, kerim veremi, kısırlık, kızamık, kolera, kör çıban, kronik böbrek iltihabı, kulak hastalıkları (birçok çeşit),

saçkıran, kum sancıları, kurdeşen, kuşpalazı, lohusalık hastalıkları, lösemi hastalıkları, mide hastalıkları (yetmişten fazla), nezle, niksir, ödem, pamukçuk, rahim hastalıkları (birçok çeşit), kepek, safra taşı, sağırılık, sakal iltihabı, menenjit, saman nezlesi, sara, sarılık, sıtma, sedef, ses hastalıkları (birçok çeşit), sıraca, sıtma, siğil, sinir hastalıkları, sinüzit, siroz, siyatik, şarbon, şeker hastalıkları, şirpençe,

tansiyon hastalıkları, tavukkarası, temriye, tetanoz, tırnak iltihabı, tifo, tifüs, titreme, uçuk, uyuz, uykusuzluk, varis hastalıkları, veba, verem, yılan sokması, zatülcenp, zihin yorgunluğu...

Bir üniversite hastanesinde bile her birine tabela ayırlamayacak kadar fazla hastalık...

İstisnasız bütün insanlar bu hastalıkların hepsine muhataptır. İnsan bunların hiçbirine bulaşmadan da ölüp gidebilir ama bir hastanede tedavisi yapılabilen/yapılamayan hastalıklar olarak bunlar insanın muhatabıdır. Henüz doğmamış bir çocuğa bu hastalıkları tarif etsek ve mesela vücutta çıban çıkmasıyla üzerinden araba geçmiş gibi hissedeceğini, ağlayıp sızlayacağını anlatsak o çocuk dünyaya gelmek ister mi?

Çocuğu bırakalım, sağlıklı ve büyük insanı alıp bir fakültenin görüntüleme merkezindeki cihazların yanına götürelim. Tabut gibi emar cihazı, röntgen, eeg... insanı kıllarının diplerine varıncaya kadar görüntüleyen ve içine nüfuz eden araçlar... kemoterapinin uygulanışı, uzay aracına benzeyen ameliyathaneler, bıçaklar, iğneler... Onca manzarayı gösterip "bu cihazlara girme riskiyle yaşayacaksınız" dense adam o gece korkusundan ölür.

Tefekkür kabiliyeti olan insanı bu anlatımlar ve göreceği bunca şey hiç değilse ürkütür. Bunlar insanın telaffuzundan bile korkacağı denli ağır şeylerdir. Çok düşünceli biriye bunlardan öyle etkilenir ki ameliyathaneye mahkûm olması kaçınılmaz hâle gelir. Düşünüp tefekkür eden, akıllı biri için rahatsız edici görüntüler ve sözlerden bahsediyoruz. Bebeğe bu muhtemel hastalıklar ve tedavilerden söz etsek anasının karnından çıkmamayı yeğlerdi.

Peki, hayat böyle mi yaşanıyor? Hayır. İnsan bu hastalıklara, tedavilere rağmen var olmak zorundadır.

Reçele bandığımız bir dilim ekmeğin geçmişine doğru yolculuğa çıksak filmin en başında buğday köklerinin solucanlarla iç içe görüntüsü vardır. Solucandan sonra sofraya gelene kadar da nice rahatsız edici görüntü... insan buğdayın bütün sürecini görüp gördüklerini bir kere tefekkür etse ekmeğe yemeyi epey bir ertelerdi.

Ama hayatın gerçeğinde bunun da bir yeri yoktur. Hayat o hastane görüntüleriyle ve yüzlerce hastalığa aday olarak yaşanır. Üstüne bina yıkılarak öleceğini bilen biri, hiç olmazsa uykusunda ölmeyi temenni ederdi. Gelin görün ki muhtemel onca derdi ve sıkıntıyı bilmesine rağmen hiç kimse ölüm duası etmez, herkes hayata tutunmak ister. İlaç diye elimize verilmiş bir kutudan çıkan kâğıtta yazılı yan etkileri okusa insan, “bunu bana veren doktor Yahudi midir nedir” demekten kendini alamaz. İlacın faydaları üç madde; zararları ise destan gibi uzuyor. Ama insan yine de ilacı içmekten vazgeçmiyor. Bayramlarda şehirlerarası yolların kan gölü olmasına rağmen insanların ‘bayramı köyde geçirmek için’ yine yollara dökülmeleri de bunun gibidir. Hayal açısından yanlış. Ama realite.

Hatta o kadar ki **bugüne dek milyonlarca insan öldü, yaşayanlar tarafından gömüldü ama yine de kimse çocuk doğurmaktan vazgeçmiş değildir. Gömmeye de doğurmaya da devam. Öleni gömüyor, doğana hoş geldin diyoruz ve arada yaşıyoruz. Dünya Âdem aleyhisselamdan itibaren böyle geldi, böyle gidecektir. Buna alışamayana deli deniyor, yani bahsettiğimiz bu vahşete alışamayana.**

Dünyada yaşamanın şartı savaşları, hastalıkları, zehirli tedavileri kabullenmektir; kabullenemeyene deli diyorlar.

*

Konumuza bu uzun girişi aslında konumuzla ilgili olduğundan değil, sadece gerçeklerin tabiatının nasıl işlediğini hatırlamamız için seçtim.

Üç günlük dünya ancak bunca meşakkat, zehir ve sıkıntı ile yaşanıyor ve bunu normal karşılıyoruz da ebedî cennetimizi vaat eden dinimizin bin bir meşakkatini olmasını neden garip karşılayalım? Taharet almaktan abdestli durmaya, namazlardan hacda güneş çarpmasına kadar türlü türlü zorluklar ve bedelleri olan bir dinimiz var. Müslümanlığımız uğruna katlandığımız sıkıntıları, bebeklikten itibaren katlandığımız sıkıntıları yorumlar gibi niye yorumlamayalım?

Hayatın sıkıntılarına katlanmayı gereksiz gören birini deli hastanesine kapatırlar. Hayatı Allah ile yaşamaktan ve Allah için yedi milyarda yedi kişilik ailesiyle yapayalnız kalmaya razı gelmekten söz edildiğinde hayatın böyle yaşanacağını niye kabul edemeyelim? Dinimizle ilgili, dinimiz etrafında karşılaştığımız belaları ve dertleri neden doğal görmeyelim, tıpkı adeta “ekmek yemeden olmaz, varsın tarlalara fiçiler dolusu zehir atsinlar” deyip ekmekteki zehirleri ‘doğal’ karşıladığımız gibi?

Üstelik bedeli Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile Havz-ı Kevser başında buluşup orada sonsuza dek kalmakken...

Bu zorluk, sıkıntı ve meşakkat anlayışımız olmaz da dinimizin üzerimize yüklediği görevlerin hepsini bedava gelip gidecek diye algıyorsak bunun sonucu Kur’an’a müdahale edebileceğini zannetmeye kadar varır. Çünkü Roma’da kadınları canlı canlı yakan kâfirlerin bugün yaşayan torunları kadını – esasen alçakça bir şehvet düşüncesinden kaynaklanan- bir kutsamayla göklere kaldırıyorlar diye

Müslüman da Allah'ın kitabındaki ayetlerin kadınlarla ilgili olanlarına 'fazla' gözüyle bakmaya başlar. Bir kere başladı mı da gerisi faizle ilgili ayetleri 'yersiz', toplumla ilgili olanları 'zamanı geçmiş' diye görmek şeklinde çorap söküğü gibi gelir.

Zira dininin kanunlarını doğal karşılama hastalığına tutulmuştur.

İslam'a saldırıların artmış olması da Müslümanlar için bir çeşit mazeret diye ileri sürülemez. Zira son yüz senedir dünyada dökülen kanların, yapılan katliamların bir listesi yapılırsa başlıkların sonu gelmez ama kimse dünyada yaşamanın güzelliklerinden vazgeçmeyi aklına getirmiyor. Din için bu bakış neden uyarlanamaz olsun ki? İslam'a saldırıların artıyor olması bizim için hiçbir şeyi değiştirecek değildir.

Dinimiz için sıkıntılara katlanmayı kabul edemeyecek olduktan sonra, dinimize bakışımızı üç günlük dünya için eziyet çekmeyi kabul eden mantığımızı bile yaklaştırmış olmayız. Bu utanılacak bir durumdur.

İslam elbette çileden ibaret olacaktır. Sırf emekli olunca aylık alacak diye insanın emekliliğe kadar katlandığı meşakatlere bakılsa deli denmesi lazım. Beş-altı bin iş günü çalışıp beş kere bile alıp alamayacağı belli olmayan bir maaş için her gün sekizde iş yerinde hazır olunuyor. Üstelik gerekli günler doldurulduğu hâlde devlet altmış beş yaşına gelmemesi bahanesiyle maaşsız bekletiyor. Sonunda birkaç sene alabiliyor ya da alamıyor emekli maaşını da ölüp gidiyor.

İnsan böyle bir macerayı kabul edebiliyor da sonsuza kadar Allah'ın cemalini göreceği, Peygamber'inin yanında bulunacağı cennette olmak için çileye değmez mi?

Çocuğu namaza alıştırmak zor oluyor, evet ama aynı çocuğu bir yerde işe aldırarak için kıvrıp yağcılık etmelerin de olmuştu, onları niye unutasın? Çocuk sırf işe girebilsin diye hayatında selam bile vermeyeceğin kimselere yağ yakmıştın. Sonra yine iş gerekince bir başkasına daha yakmıştın... Namaza alıştırmak için gerekli meşakatlere niçin katlanılamasın? Hayat için zehirli ilaçlar içmeye razı olunuyor, din için neden böyle olunmasın? Dünyanın zaten zorluklarla örülü olduğunu, yüz yirmi dört bin peygamberin akşam oturup çocuklarıyla bir keyif kahvesi içmeye fırsat bulamadan dünyadan ayrılmak zorunda kaldıklarını göz ardı mı edeceğiz? Kıyamet günü Ömer bin Hattab, şehitler ve salihlerle bulduğumuzda bugünleri 'neler çektik ama ne de kıymetli günlerdi' diye yâd etmeyecek miyiz sanki?

Sigortanın emekliliğimizden sonra bizi mutlu edeceğini düşündüğümüzden maaşımızın dörtte birini kesip almasına ses çıkarmıyoruz da Allah dünyada keyfimizin yarısını kesip karşılığında cennet vaat etmişse bunun bir sigorta firmasının vaadi kadar değeri yok mu?

Sigortaya, üstelik itirazın türlüleriyle karşılaşma ihtimalimiz olmasına rağmen güveniyoruz, "filan günler kaytarmışsın, gidip bir ay daha çalışacaksın" dese tıptış tıptış çalışacağız da Allah Teâlâ, kulluktan kaydardıklarımızı Gafûr ve Rahîm olduğu için bağışlayacağını haber veriyor ve buna itimat mı etmiyoruz? Siyasetçinin vaadine güveniriz, patrona güveniriz, sigortacıya güveniriz... Allah'ın "altından ırmaklar akan nehirlerin bulunduğu köşkler" vaadinin değeri yok mu? Kur'an'ı okuyana bu köşkleri ve cennette Peygamber aleyhisselam ile buluşmayı vaat etmedi mi? Buluştuktan sonra da bin-iki bin sene değil, ebediye keyif hayatı süreceğimizi söylüyor.

Ebedî cenneti vaat eden dinimiz, fani dünya için katlandığımız sıkıntılardan trilyonlarca kat fazla sıkıntıya katlanmamıza değmez mi? İnsanlar öyle böyle bir kooperatif kuruyorlar da kırk hileyle ev sahibi olacaklarına inanıyorlar, hâlbuki belediye ruhsat vermese hiçbir şey yapamaz; buna rağmen insanlar çalışıp uğraştıkları kadarıyla bile mutlu oluyorlar. İslam'ımızın emirlerini ve yasaklarını meşakkat olarak görmek bile düşük bir seviye değil midir ki bize ebediyen kalacağımız bir cennet hayatını söz vermektedir! Rabbimiz farz orucu yılda on iki ay emretseydi bu bize zulüm mü olurdu ki? Yaratmış, niye buyurmayacak?

Hayatı çilesiyle kabullendiğimiz gibi dinimizi de cihadıyla kabullenmeliyiz. Evlenirken düğün masrafı bir listeleniyor ki insanın ödü patlar, düğün işi hakikaten zordur. Fakat düğünden vazgeçilmiyor, zorluklar göğüsleniyor. Aynı mantıkla bakıp karı-koca cennette de beraber olacaklarını, etraflarında huriler dolaşıp ırmaklar akacağını hesaba katıp bunun için evliliğin çilesini boş vermeye değmez mi? Evlenmenin güzellikleri diye hesaba kattığımız hiçbir fors ve zevk vallahi billahi yüz sene sürmüyor. Torununun oğlunu göreni müzeyeye kaldırası geliyor insanların çünkü ender rastlanıyor, evliliğin yüz sene ömrü olması mümkün değil ama sanki on bin sene sürecekmis gibi eziyeti var. Hayatın bu olduğunu ileri sürüp katlanıyoruz.

Cennette ebediyen göreceğimiz manzaralar, tadacağımız lezzetler uğruna cihada göğüs germeye değmez mi? Allah azze ve cellenin üzerimizdeki etkisi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şefaatinin daha şimdiden hissedilen mutluluğu işyerimizde verilen bayram ikramiyesinin mutluluğuna nasıl yenilir ve biz sonra ramazanda büyük duaları hangi yüzle dillendiririz!

Yanılığımız cenneti dünya nimetlerinin altına düşürmektir. Parmağına kılıç çarpınca deriye tutunup havada sallanan parmaklarına ayağıyla bastıktan sonra koparan, hiçbir şey yokmuş gibi devam eden ve "Allah ve cenneti için fedakârlıkta sen nesin ki" diye eline hitap eden, tırnağını atar gibi elini fırlatıp atan adamlar Allah'ın cemalini görme arzularını, Resûlullah aleyhisselamin mahşerdeki şefaatinin daha ölmeden hissedip yaşamıştılar. Çok ötede hayaller değil, cennet için oyalanmaya tahammülü olmayan hedefler vardı. İman budur.

Ama artık bunları okurken "hayal gücü çok yüksek" örnekler diye görüyoruz.

*

Yaşama sanatını bilmediğimiz sürece cennete varmanın da hayatın da sıkıntısında boğulacağız. Din hayattır, onun da zorlukları olacaktır. Çocuğumuz namaz kılmak istemiyor, engeller çıkıyorsa bu tıpkı bayram trafiği oluyor diye yola çıkmaktan vazgeçmememiz gibi bir durumdur, engel aşılabilecektir. Çünkü karşılaşılan, hayatın bir gerçeğinden ibarettir. Hayatı zorluklar, engeller ve bile bile yan etkilerle kabul ediyoruz. Din de böyledir. Dünyayı zehir zemberek olduğu hâlde her şeyiyle kabul ederken dini ebedî mutluluk vaadine rağmen dini, en küçük meşakkatlerinin bile katlanılmaz olduğu tepkisiyle karşılıyorsak bu vahim bir tercih hatasıdır.

Dinimiz, uğruna sıkıntı çekilen ve gözyaşı akıtılan bir gerçek olmayacaktı da bu dünyada ne uğruna ağlayacaktık başka?

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.